

Thư Không Hồi Âm

Anh viết gì cho em vậy? Ba ngày không thấy hồi âm! Ba ngày...đã ba mươi năm! Chắc chỉ là thăm là chúc...

Không lời chúc nào mà được! Chúc Phước, ai có phước đâu? Chúc giàu, ai giàu trúng số? Tại sao mình không chúc khổ...tự nhiên là thấy nhĩ tiền!

Cuối thư chúc để cho yên, yên lòng, gửi đi chữ ký...Chờ nhau đã hai Thế Kỷ, hai trăm năm nhĩ, không ngờ!

Ba năm giống như cơn mưa. Cơn mưa nào thì cũng tạnh. Anh viết cho em...để tránh / lương tâm cắn rứt lương tâm!

Giá trị gì lời hỏi thăm? Tay bắt mặt mừng, không có! Nhớ nhau trong thời gian khổ...bằng quên lúc đã sang giàu!

Gọi nhau hai tiếng Đồng Bào, ấm lòng Bà Con Cô Bác, bên ni đại dương ngó qua bên tê đại dương...mệnh mông bát ngát. Coi như đã có hồi âm!

*

Nửa đêm nghe một tiếng rầm, giật mình biết trời nổi gió. Ngồi dậy đi khép cửa sổ...rồi đi lại đến chỗ nằm...

Cúp điện. Rồi thì tối tăm. Đêm thâm, đêm thăm, thăm thăm. Nhớ em, em à, nhớ lắm, người đây kẻ đó xa xôi...

Tất cả sao trời đã rơi. Cuối tháng vàng trăng không có. Bên ngoài khung kính cửa sổ / mịt mù như thuở chiến tranh!

Tôi làm bài thơ thật nhanh, đọc lại giật mình, vô nghĩa! Tôi cầm lên coi, ngấm nghĩa...Cái Tình Ngạo Nghễ làm sao!

Hồi xưa để thư bên rào, có con bướm buồn tới đậu, rồi con nhện buồn tới bấu. Khởi đầu tôi hiểu thời gian...

Trần Văn Lệ